

det drejer sig om opfølgning af en våbenhvile og en politisk aftale.

NATO var jo klar til at indsætte en styrke på 28.000 mand til opfølgning af en politisk aftale om Kosovos selvstyre og til opfølgning af en tilbagetrækning, så det ligger klart, at det da kan blive en mulighed på et senere tidspunkt, hvis situationen er en anden og bedre, hvor der måtte foreligge f.eks. en våbenhvile og en politisk aftale.

Hr. Hans Engell var inde på spørgsmålet om PpP-landes deltagelse, og jeg vil her godt gøre opmærksom på, hvordan samarbejdet mellem PpP-landene rent faktisk er bygget op. Først sammensættes NATO-styrken. Det, vi behandler i dag, er det danske bidrag til en NATO-styrke på 6.000-8.000 mand. Derefter får PpP-landene et tilbud om at bidrage og deltage. Det er altså lidt længere fremme i processen. Vi skal længere frem i processen, før vi kan danne os et billede af PpP-landenes deltagelse. Jeg så også gerne, at der var PpP-lande, der deltog, men vi kan altså ikke på nuværende tidspunkt sige, hvordan det kommer til at ligge til sidst.

Hr. Søren Søndergaard var meget optaget af, at organisationerne måtte holde sig hver for sig til deres opgaver og ikke blande det sammen. Det er jeg faktisk ikke særlig enig i. Jeg synes, at det, vi ser i krise efter krise også i den nuværende, netop er, at der er behov for, at man udnytter de forskellige organisationers styrke og fortrin.

Det, der er tale om her, det, der udfolder sig i Makedonien og Albanien i disse døgn, er, at NATO bistår UNHCR, og det er jo ikke sådan, at UNHCR siger, at den hjælp vil de ikke have. UNHCR er tilfreds med, at NATO udfører humanitære opgaver til understøttelse af den indsats, der foregår for at beskytte flygtningene.

Det er da et udmærket eksempel på, hvorledes internationale organisationer kan finde ud af under pres, skal vi sige fra de faktiske forhold, at arbejde sammen, og det skal man hilse velkommen. Det samme har i øvrigt vist sig i forholdet mellem EU og NATO, som også i denne situation finder ud af at tale sammen.

Noget tilsvarende så vi i går ved udenrigsministermødet i EU i Luxembourg, hvor først EU's udenrigsministre havde møde, og hvor vi derefter mødte udenrigsministrene fra 9 lande i regionen, herunder Albanien og Makedonien. Her var også alle hånd internationale nødhjælpsorganisationer til stede. Der var Røde Kors, der var UNHCR. Der var også de finansielle insti-

tutioner, som kommer ind med hjælp. Der var EIB, Den Europæiske Investeringsbank, og en række andre internationale organisationer, hvor man prøver på netop at finde ud af, hvordan vi kan løse opgaven sammen. Det er det, der er behov for.

Så vil jeg da også godt sige til hr. Søren Søndergaard, at det er jo slet ikke rigtigt, at vi bare har vendt ryggen til oppositionen i Serbien. Da der var en meget stor opposition i Serbien – jeg kan ikke huske, hvor længe det er siden – modtog jeg ved flere lejligheder lederne af den serbiske opposition imod Milosevic, og vi gjorde, hvad vi kunne for at yde støtte.

Hr. Søren Søndergaard sagde her til sidst, da han blev spurgt af hr. Kaalund om, hvad han forestillede sig, at nu skulle man først spørge FN, og så skulle man se, om ikke man kunne få et FN-mandat for en styrke. Jamen så er det jo også på sin plads at pege på over for hr. Søndergaard, at dengang for to år siden, da der lå et forslag på Folketingets bord om et dansk bidrag til en styrke i Albanien, som ikke var en NATO-styrke, og som havde et FN-mandat, var hr. Søren Søndergaard også imod det.

Det kan hr. Søren Søndergaard ikke løbe fra. Så skal hr. Søren Søndergaard ikke komme her og fremstille det, som om at bare det var sådan en model, vi tog stilling til, så var sagen klaret for hans vedkommende. Det er jo ikke rigtigt.

Lad mig så sige, at man kan have en mening om, hvorledes man skal håndtere de mange flygtninge – der er jo desværre virkelig tale om et meget stort antal – men der er to ting, det er vigtigt at være opmærksom på: For det første, at de ønsker at vende tilbage. Det er soleklart, at de kosovoalbaniere, der er fordrevet med vold, ønsker at vende tilbage under fredelige omstændigheder. Det er det politiske formål med omverdenens pres på serberne og bør være det. Vi bør skabe mulighed for, at de kan vende fredeligt tilbage og under international beskyttelse.

Dernæst: Lige gyldigt hvordan man ser på flygtningespørgsmålet her i landet, er det indlysende, at de allerfleste må vi tage vare på i nærområdet. Det er ingen løsning at tømme området for de albanske flygtninge. Jeg tror også, der er almindelig forståelse for, at sådan må det være.

Til hr. Tom Behnke vil jeg sige: Ja, der er tale om, at disse NATO-styrker i høj grad kommer til at udføre opgaver, der ligner politiopgaver, dog således, at der også er ting, de ikke kan